

at stå uden for – have skabt et nyt skel ned gennem Europa i stedet for den postulerede idé om at samle hele Europa og nedbryde skellene. Man vil skabe et nyt sølvteppe ned langs med Polens østgrænse. Man vil igen skabe et modsætningsforhold til især Rusland, men også til de andre lande, f.eks. et land som Ukraine, som i realiteten lades tilbage uden håb om deltagelse i et fælles Europa.

Dette problem vil blive endnu værre, hvis man tager spørgsmålet om NATO-udvidelsen med ind i den samme analyse: NATO-udvidelsen vil skabe stor modvilje, måske endda bitterhed i Rusland, og sammen med den nye økonomiske opdeling af Europa tegner der sig altså billedet af et fuldstændig mislykket projekt.

Derfor kan Enhedslisten ikke støtte den tiltrædelsesstrategi, som er indeholdt i dagsordensforslaget, for den hører ikke hjemme i virkeligheden. Den er en illusion, noget, man foregøbler sig, og som man har brug for til at legitimere det, der foregår på regeringskonferencen og kommer til at foregå i Amsterdam i næste måned, når man vil gøre Maastricht 2-traktaten færdig. Man skal have en begrundelse for, hvorfor det nu skulle være nødvendigt at tildele EU en masse nye magtbeføjelser, og man bruger altså det ædle påskud, at det er en bestræbelse på at samle Europa.

Hvis man ser konkret på problemet med de lande, som givetvis rent faktisk bliver optaget, lad os så også kigge på deres betingelser. Det er selvfølgelig først og fremmest Polen og Tjekkiet og dernæst et eller to lande mere.

Der er beregninger fra Verdensbanken, som viser, at Polen for at kunne leve op til miljøkravene skal investere et beløb, der svarer til omkring halvdelen af landets bruttonationalprodukt. Det siges også i rapporten, citeret fra ugebladet *European Voice* den 17. april 1997, at Polen er nødt til at investere mellem 30 og 40 mia. ecu, altså euroer, for at bringe den polske industri på linje med EU-kravene og samtidig tage hul på problemerne med luft- og vandforureningen i Polen.

Det er jo indlysende, at oven i den tilpasning med privatiseringer osv., som allerede er i gang i Polen, og som fremkalder arbejdsløshed og social nød, vil dette at skulle rejse disse enorme summer ganske enkelt ikke være til at magte for den polske økonomi.

Jeg synes, man skulle tage ved lære af Tysklands genforening. Når det ikke endte som en katastrofe, skyldes det jo, at Tyskland er så rigt

et land, som det er, for projektet var faktisk mildt sagt på kanten af det uforsvarlige i det tempo, som kansler Kohl kørte det igennem.

Jeg lagde også mærke til dengang, at det tyske socialdemokrati udtalte meget, meget stor skepsis over for tempoet, fordi man var bekymret for, om Tysklands økonomi kunne holde til det, og som alle ved, er Tysklands økonomi stadig væk syg og dårlig som følge af de fejlpositioner med hensyn til timingen, som fandt sted.

Nu vil man så i Polens tilfælde gentage dette, men det er helt uden for al virkelighed, når man ser på forudsætningerne. Grundlaget for en sådan strategi er, at Polen lægges ind under EU's jernhårde markedslov, under ØMU's jernhårde harmoniseringskrav, og at det så samtidig kræves, at den polske stat skal klare sådanne enorme summer. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre uden at fremkalde en tilstand af massearbejdsløshed og social nød i Polen, der vil få Østtyskland til at ligne en velfærdstat.

Jeg tror simpelt hen ikke, man har gennemtænkt projektet, ligesom Kohl heller ikke havde gennemtænkt timingen og vilkårene for Tysklands genforening. Så både for de lande, der lades tilbage på perronen – jeg ved ikke, om det var hr. Steen Gade, der brugte det udtryk – og for de lande, som kommer med, vil udvidelsen af EU blive noget frygteligt noget.

Derfor er det klart, at et sådant projekt kan Enhedslisten ikke forventes at skulle støtte, og det tror jeg da alle vil kunne forstå.

Hr. Ove Fich spurgte mig, hvad løsningen på disse problemer så var, når det nu ikke kan lade sig gøre på den måde, som hr. Ove Fich havde forestillet sig. Ja, hvad er så løsningen? Vi må lave et system med handelsaftaler med de østeuropæiske lande, som åbner en rimelig adgang til det vestlige marked. Der har det jo knebet gevaldigt.

Vi må også tage fat på at dele de midler, der er f.eks. i EU's strukturfonde, men det er ikke en betingelse, at man absolut skal være medlem af Unionen, for at man på europæisk plan kan lave en pulje af midler, som bruges f.eks. til løsning af miljøproblemer. Vi har drøftet den danske miljøstøtte, hvor der faktisk er nogle midler. Der er nogle midler i strukturfonde og i landbrugsordninger i EU. Hvorfor skulle de midler også fremover nødvendigvis være bundet lige specielt til EU? Det er dog det internationale samfunds midler.